

میخواهید بدانیم با امام زمان چقدر فاصله داریم؟؟؟

آیت الله بهجت(ره): وقتی تأمل می کنیم می بینیم همه قضایای امام حسین(ع) در یک روز واقع شد و وقتی مردم کوفه و بصره از قضیه ی قتل آن حضرت(ع) مطلع شدند، ناراحت شدند و از ابتلای آن حضرت و شهادت اسارت اهل بیت(ع)، خدا می داند که اهل ایمان چه قدر ناراحت بودند، به حدّی که گویا باورشان نمی شد.

در طول این مدّت دل اهل ایمان خون بود. اما ما بیش از هزار سال است که گرفتاریم و حضرت حجّت(عج) گرفتار است و دشمن ها نمی گذارند بیاید و او را حبس کرده اند. آیا حبسی از این بالاتر که نتواند خود را در هیچ آبادی نشان دهد و خود را معرفی کند!

در این ما فوق هزار سال که آن حضرت در زندان است، خدا می داند که قلوب اهل ایمان چه قدر خون است. آیا شایسته است که حضرت غائب(عج) در مصایب و گرفتاری شبیه قضیه ی حسین بن علی(ع) به این مدّت طولانی گرفتار باشد و ما برقصیم و شادی کنیم؟! ""

تا کی باید بار گناهان و اشتباهات خود را متوجه دیگران و دیگر چیزها بکنیم؟ تا کی بایستی این همه مصیبت را به خاطر بی توجهی و فراموش کردن امام زمانمان(ع) تحمل کنیم؟ تا کی می خواهیم خود را گول بزیم و بیدار نشویم؟ پس کی بناست علت اصلی آن را متوجه شویم؟

پیشوای پنجم شیعیان، امام باقر(ع) می فرماید: هرگاه خداوند بخواهد بر مردم غضب کند (آن هم به خاطر اعمال ناشایست مردم) ما اهل بیت را از مجاورت با آن ها دور می کند. (اذا غضب الله تبارک و تعالی علی خلقه، نحانا عن جوارهم".(1)

بیش از هزار سال پیش که حدود هشتاد سال از دوران غیبت کبرای امام زمان(ع) می گذشت، آن حضرت در نامه ای به شیخ مفید(ره) فرمودند: "ما به خبرهای شما احاطه کامل داریم و چیزی از خبرهای شما برای ما پنهان نمی ماند و آگاهیم از ذلت و خواری که به شما رسیده، از زمانی که عده ای از شما تمایل نموده اند به عقاید و اعمالی (ناپسند) که گذشتگان صالح از آن دور بودند و عهد و پیمانی را که از آن ها گرفته شده بود (نسبت به امام زمانشان) بدور انداختند گویا که نمی دانند."

نکته قابل توجه اینجاست که این توفیق در سال های اولیه دوران غیبت فرستاده شده است، اکنون که وضع بسیار بدتر از آن زمان است و مردم در سختی ها، فشارها و فساد بسیار بیشتری گرفتار شده اند.

علاوه بر اینکه امام زمان(ع) چشم خداست و تمام زندگی ما را می بیند، در هفته دو بار نامه اعمال ما خدمت ایشان عرضه می شود و عملکردهای ما را ملاحظه می فرمایند و براساس آنچه عمل کرده ایم، با ما رفتار می کنند.

آیا می خواهید بدانید فاصله ما با امام زمانمان چقدر است و معنای غربت و تنهایی چیست؟ به این چند جمله ساده و عامیانه خوب دقت بفرمایید؛ به ما فرموده اند که روز جمعه احتمال ظهور حضرت ولی عصر(ارواحنا فداه) بیشتر است. "یامولای هذایوم الجمعة و هو یومک المتوقع فیه ظهورک"(2)

حال اگر عصر جمعه ای بعد از نماز مغرب و عشاء، کسی به ما بگوید که امروز هم گذشت و امام زمان (ارواحنا فداه) ظهور نفرمودند و سپس چند لحظه بعد به ما خبر بدهند که از امروز مثلاً سیب زمینی کیلویی بیست تومان گرانتر شده است، شما را به خدا قسم برای کدام یک از این خبرها بیشتر ناراحت می شویم؟ برای کدام یک بیشتر دلهره پیدا می کنیم؟ نگران کدام یک می شویم؟

آیا زمانی که مثلاً دخترمان از مدرسه برمی گردد، اول می پرسیم دخترم در راه حجاب را رعایت کردی تا قلب نازنین امام زمان(ع) را نرنجانی؟ یا ابتدا می پرسیم نمره امتحانت چند شد؟ آیا از پسرمان می پرسیم که همزمان با امام زمانت، نمازت را خواندی؟ یا اول می پرسیم مسابقه امروز را بردی یا نه؟ اصلاً به زندگی هایمان نگاه کنیم، آیا رنگ و بوی امام زمان(ع) را می دهد؟ آیاتابلوی که به دیوار خانه نصب کرده ایم، آیا وسایلی که مورد استفاده قرار می دهیم، آیا نوع زندگیمان امام زمان پسند هست؟ آیا نوع معاشرت های ما طوری هست که امام زمان هم وارد

مجلسمان شوند، همنشین با ما شده و نظر لطفی داشته باشند؟ یا نه؛ آن قدر محرم و نامحرم بی پروا با هم اختلاط دارند که قلب مهربان امام زمان(ع) را می رنجاند؟ آیا ظاهر خود و خانواده مان آن طوری هست که مورد قبول و رضایت امام زمان(ارواحنا فداه) باشد؟ آیا طریقه درآمدان طوری هست که امام زمان(ع) به آن برکت دهند و یا قدم به خانه ما گذاشته و بر سر سفره ما بنشینند؟ و خلاصه اینکه آیا روش زندگی ما همانگونه است که امام عصر(ع) می پسندد؟

دوستی می گفت داشتم از حرم مطهر امام رضا(ع) بیرون می آمدم، دیدم شخصی فریاد می زند؟ آی دزد، پولم را دزدیدند و ...، مردم هم با یک حالت تأسف و دلسوزی به او نگاه می کردند، با خودم گفتم: الان اگر کسی فریاد بزند: امام زمانم نیست، امام زمانم نیامد و ...، مردم با یک حالت تمسخر به او نگاه می کنند و می گویند: او دیوانه شده است.

همه این ها یک طرف که اینگونه نیستیم، گاهی در زندگی مان طوری رفتار می کنیم که انگار از امام زمان(عج)، از آن کسی که اصلا کسی وجود ما به طفیلی ایشان و به خاطر وجود ایشان خلق شده(3)، طلبکار هم هستیم. به هر حال یادمان نرود که علاوه بر اینکه امام زمان(ع) **چشم خداست** و تمام زندگی ما را می بیند، در هفته دو بار نامه اعمال ما خدمت ایشان عرضه می شود و عملکردهای ما را ملاحظه می فرمایند و براساس آنچه عمل کرده ایم، با ما رفتار می کنند.

منابع:

- 1- اصول کافی ، کتاب الحجّه ، ح31
- 2- مفاتیح الجنان - زیارت روز جمعه امام زمان(ع)
- 3- حضرت ولی عصر(ع) می فرمایند: "نحن صنایع الله و الخلق بعد صنایعنا". الاحتجاج ، شیخ طبرسی، ج2، ص466

احسانالدیس
Ahsanalhdys.blog.ir